

Проповідь на неділю самарянки (Жан Корбон, 2007)

Categories : [Варто прочитати](#), [Проповіді](#)

Date : 01/05/2018

Йоан 4, 5 – 42

Бачу, пане, – пророк Ти

Неділя самарянки

У візантійській традиції жінку-самарянку називають Фотиною (тобто Світланою), – «осяяною світлом», бо її серце було твердим і наповнилося світлом Христа. Як Ісус викликав у неї спрагу світла? Діялог між Ісусом та жінкою-самарянкою багато що відкриває нам.

Ми знаємо, що іноді наше серце затверділе, і не тому, що воно страждає, а тому, що

замикається в собі, сповнене розчарування, бунту, гіркоти чи зневіри. Насправді причиною цього є всього лише брак сопричастя, наше відокремлення від інших. Саме з таким смутком на серці жінка-самарянка зустрічає Ісуса.

Все починає змінюватися, коли Ісус просить у неї пити. Ісус першим шукає нас біля тієї криниці, де ми намагаємося втамувати свою спрагу. Він нахилиється до нас, Він спраглий нас. Ця мить дуже важлива. Не відвертаймо від Нього обличчя, слухаймо Його поклик, продовжуймо цю зустріч з Ним, адже в ній Бог іде до нас у своїй безмежній гуманності. Саме тоді, коли приймемо цей погляд Господа щирим серцем, нас почне наповнювати Його світло.

Спочатку наш діалог із ним є суперечкою, ми повертаємося до своїх численних заперечень та сумнівів. Я сперечаюся, хочу уникнути Його, проте Він не лише не заперечує моїх аргументів, а з кожним разом кличе мене зійти все глибше. Він невтомно пропонує мені свою любов, поки я не наблизюся, врешті, до моменту істини.

«Нема в мене чоловіка» (Йо. 4, 17). Так само зізнаємося і ми, визнаючи, що бігли за химерами, аби компенсувати свою спрагу бути любленими. Ісус не відкидає нас, не дорікає нам, Він лише просить нас бути з Ним щирими. Тоді в нас виникає правдива спрага, що зустрічається з Його спрагою.

«Бачу, пане, – пророк Ти» (Йо. 4, 19). Починає засвічуватися світло, я вже не обороняюся, починаю шукати. Щасливі ми, якщо подібно, як та жінка, йдемо просто до головного питання: де поклонитися Богові? Де знайти того, хто є всім, хто візьме все моє життя і зробить щасливою всю мою істоту? Ісус відповідає на її запитання, виявляючи Отця (вперше у Євангелії від Йоана) та поклоніння Йому в душі і правді (див. Йо. 4, 21 – 24). То ж ось де світло: «Хто правду чинить – іде до світла» (Йо. 3, 21). «Відаю, що має прийти Месія...» (Йо. 4, 25). Тепер серце відкрите в очікуванні, воно може прийняти правдиве світло: «То я, що говорю з тобою» (Йо. 4, 26).

То ж я можу залишити і криницю, і глечик, адже заструменіло джерело: воно в мені, і Ти, Господи, втамуєш мою спрагу своїм Духом Святим. Твоє світло наповнює мене, я не можу його ховати. Воно огортає мене, але я ним не володію. Твоє слово просвітило мене, я не можу мовчати про нього. Я встану та оббіжу ціле місто, звіщаючи усім спраглим любови, що я знайшла того, кого серце моє любить, і кого я не знала. Та дивовижна жінка вже є Церквою, її світанком. Вона була першою, через яку «засяяло знання Божої слави, що на обличчі Ісуса Христа» (2 Кор. 4, 6), засяяла найгуманніша любов, адже вона – від Бога. А як зустрічаємо Ісуса ми?

Жан Корбон, *Це називається світанком*, Львів, Свічадо 2007

<https://kyrios.org.ua>